

A vertical splash of water with several droplets is positioned on the right side of the page, extending from the top towards the middle. The water is clear and shows some motion blur.

SYVENDEDAGS-
ADVENTIST-
KIRKENS
TROS-
PUNKTER

VÅR NÅVÆRENDE FORSTÅELSE

Syvendedags-adventistene har Bibelen som sin eneste trosbekjennelse, og mener at Skriften inneholder en del fundamentale læresetninger. Disse læresetningene, slik de er gjengitt i det følgende, uttrykker Syvendedags Adventistkirkens forståelse av Bibelen. Endringer av disse trospunktene kan skje ved en generalforsamling i samfunnets verdensorganisasjon (the General Conference of Seventh-day Adventists), når Den hellige ånd leder menigheten til en fullere forståelse av bibelsk sannhet, eller man finner at Guds ords lære rent språklig kan uttrykkes på en bedre måte.

1. Den hellige skrift

Den hellige skrift, Det gamle- og Det nye testamente, er Guds skrevne ord, gitt ved guddommelig inspirasjon. De inspirerte forfatterne talte og skrev ledet av Den hellige ånd. I sitt Ord har Gud gitt oss den nødvendige kunnskapen for at vi kan bli frelst. Den hellige skrift er den øverste, autoritative og ufeilbarlige åpenbaringen av hans vilje. Den er karakterens rettesnor, normen som menneskets handlinger kan prøves mot, den definitive åpenbarer av trospunkter, og en pålitelig framstilling av Guds gjerninger i historien. (Salmene 119,105; Ordspråkene 30,5-6; Jesaja 8,20; Johannes 17,17; 1. Tessaloniker 2,13; 2. Timoteus 3,16-17; 2. Peter 1,20-21; Hebreerne 4,12).

2. Treenigheten

Det er én Gud: Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, en enhet av tre personer i evig sameksistens. Gud er udødelig, allmektig og allvitende. Han står over alt og er allestedsnærværende. Gud er uendelig og står utenfor rekkevidden av menneskelig fatteevne. Likevel er han kjent, for han har åpenbart seg selv. Gud som er kjærlighet, er for evig verdig at hele skapningen tilber, opphøyer og tjener ham. (1. Mosebok 1,26; 5. Mosebok 6,4; Jesaja 6,8; Matteus 28,19; Johannes 3,16; 2. Korinterbrev 1,21-22; 13,13; Efeserne 4,4-6; 1. Peter 1,2).

3. Faderen

Gud, den evige Far, er Skaperen, kilden til liv, han som opprettholder og hersker over alt det skapte. Han er rettferdig og hellig, barmhjertig og nådig, sen til vrede og alltid rik på kjærlighet og trofasthet. De egenskaper og den makt som kommer til syne hos Sønnen og Den hellige ånd, er også Faderens egenskaper og makt. (1. Mosebok 1,1; 5. Mosebok 4,35;

Salmene 110,1, 4; Åpenbaringen 4,11; Johannes 3,16; 14,9; 1. Korinterbrev 15,28; 1. Timoteus 1,17; 1. Johannes 4,8; Johannes 14,9).

4. Sønnen

Gud, den evige Sønn, ble menneske i Jesus Kristus. Ved ham ble alle ting skapt. Han åpenbarte Guds karakter og ga alle mennesker frelsens gave. Ved ham skal verden dømmes. Som sann Gud fra evighet til evighet ble han også sant menneske, Jesus Kristus. Han ble unnfanget ved Den hellige ånd og født av jomfru Maria. Han levde som oss og ble fristet som et menneske, samtidig som han var et fullkomment eksempel på Guds rettferdighet og kjærlighet. Ved sine mirakler åpenbarte han Guds kraft. I seg selv var han et bevis for at han var den Messias Gud hadde lovt. Frivillig led og døde han på korset for våre synder og i vårt sted. Han ble oppreist fra de døde og fór opp til himmelen for å gjøre tjeneste i den himmelske helligdom på våre vegne. Han skal komme tilbake i herlighet, denne gangen for å utfri sitt folk for godt og gjenopprette alle ting. (Jesaja 53,4-6; Daniel 9,25-27; Lukas 1,35; Johannes 1,1-3, 14; 5,22; 10,30; 14,1-3, 9, 13; Romerne 6,23; 1. Korinterbrev 15,3-4; 2. Korinterbrev 3,18; 5,17-19; Filipperne 2,5-11; Kolosserne 1,15-19; Hebreerne 2,9-18; 8,1-2).

5. Den hellige ånd

Gud, den evige Ånd, var aktiv sammen med Faderen og Sønnen i skapelsen, inkarnasjonen og gjenløsningen. Han er like mye en person som Faderen og Sønnen. Han inspirerte de mennesker som skrev Den hellige skrift. Han fylte Kristi liv med kraft. Han kaller og overbeviser mennesker. De som tar imot ham, fornyer og forvandler han til Guds bilde. Han er sendt av Faderen og Sønnen for alltid å være hos Guds barn. Han gir menigheten de åndelige gaver, utrufter den med kraft til å vitne for Kristus, og leder den til hele sannheten slik vi finner den i Skriften. (1. Mosebok 1,1-2; 2. Samuel 23,2; Salmene 51,11; Jesaja 61,1; Lukas 1,35; 4,18; Johannes 14,16-18, 26; 15,26; 16,7-13; Apostlenes gjerninger 1,8; 5,3; 10,38; Romerne 5,5; 1. Korinterbrev 12,7-11; 2. Korinterbrev 3,18; 2. Peter 1,21).

6. Skapelsen

Gud er skaperen av alle ting, og har åpenbart i Skriften den autentiske og historiske fortellingen om sin virksomhet som skaper. Han skapte universet, og i en ikke fjern fortid laget Herren «himmelen og jorden, havet og alt som er i dem» i en seks-dagers skapelse, og hvilte på den syvende dagen. Dermed innstiftet han sabbaten som et evig minne om det arbeidet han utførte og fullførte i løpet av seks bokstavelige dager, som

sammen med sabbaten utgjorde den samme tidsenhet, som vi i dag kaller en uke. Den første mann og kvinne ble skapt i Guds bilde som kronen på skaperverket. De fikk herredømme over verden, og ansvaret for å ta vare på den. Da skaperverket var fullendt, var det «overmåte godt» og forkynte Guds herlighet. (1. Mosebok 1,1-2, 5, 11; 2. Mosebok 20,8-11; Salmene 19,2-7; 33,6, 9; 104; Jesaja 45,12, 18; Apostlenes gjerninger 17,24; Kolosserne 1,16; Hebreerne 1,2; 11,3; Åpenbaringen 10,6; 14,7).

7. Menneskets natur

Mann og kvinne ble skapt i Guds bilde med personlig særpreg, med evner og frihet til å tenke og handle. Selv om de ble skapt som frie vesener, er de en udelelig enhet av legeme, sjel og ånd som er avhengig av Gud for liv og ånde og alle ting. Da våre første foreldre var ulydige mot Gud, fornektet de sin avhengighet av ham og falt fra sin høye stilling. Guds bilde i dem ble skjemet, og de ble underlagt døden. Deres etterkommere har del i den falne natur og dens følger. De blir født med svakheter og med tilbøyelighet til det onde. Men i Kristus forsonte Gud verden med seg selv, og ved sin Ånd gjenoppretter han Skapereens bilde i angrende, dødelige mennesker. Vi er skapt til Guds ære, kalt til å elske ham og hverandre, og til å ha omsorg for verden omkring oss. (1. Mosebok 1,26-28; 2,7, 15; 3; Salmene 8,5-9; 51,7, 12; 58,4; Jeremia 17,9; Apostlenes gjerninger 17,24-28; Romerne 5,12-17; 2. Korinterbrev 5,19-20; Efeserne 2,3; 1. Tessaloniker 5,23; 1. Johannes 3,4; 4,7-8, 11, 20).

8. Den store konflikt

Hele menneskeheten er nå involvert i en stor konflikt mellom Kristus og Satan vedrørende Guds karakter, hans lov og hans herredømme over universet. Denne konflikten begynte i himmelen da et skapt vesen som var utrustet med frihet til å velge, i selvpophøyelse ble til Satan, Guds motstander, og fikk en del av englene til å gjøre opprør. Han førte opprørets ånd inn i denne verden da han fikk Adam og Eva til å synde. At mennesket syndet den gang, førte til at Guds bilde i menneskeheten ble forvrengt, at den verden Gud hadde skapt, kom i ulage og senere gikk til grunne i en global vannflom, som beskrevet i den historiske fortellingen i 1. Mosebok 1 – 11. Alt det skapte er vitne til at vår verden er blitt en skueplass for den universelle konflikten som til slutt vil vise at kjærlighetens Gud er rettferdig. For å hjelpe sitt folk i denne kampen, sender Kristus Den hellige ånd og lojale engler for å gi veiledning, beskyttelse og støtte på frelsens vei. (1. Mosebok 3; 6-8; Job 1,6-12; Jesaja 14,12-14; Esekiel 28,12-18; Romerne 1,19-32; 3,4; 5,12-21; 8,19-22; 1. Korinterbrev 4,9; Hebreerne 1,14; 1. Peter 5,8; 2. Peter 3,6; Åpenbaringen 12,4-9).

9. Kristi liv, død og oppstandelse

Kristus viste fullkommen lydighet mot Guds vilje, og i hans lidelse, død og oppstandelse skaffet Gud til veie det eneste som kan sone for menneskets synd, slik at de som i tro tar imot denne soningen, kan få evig liv. Derved vil hele universet bedre forstå Skaperens uendelige og hellige kjærlighet. Denne fullkomne soningen bekrefter Guds lovs rettferdighet og hans nådige karakter, fordi den både fordømmer vår synd og gjør det mulig for oss å få tilgivelse. Kristi død i menneskets sted soner, forliker og forvandler. Kristi fysiske oppstandelse forkynner Guds seier over det ondes makt og garanterer den endelige seier over synd og død for dem som tar imot soningen. Oppstandelsen utroper Jesus Kristus som Herre. For ham skal hvert kne, i himmel og på jord, bøye seg. (1. Mosebok 3,15; Salmene 22,2; Jesaja 53; Johannes 3,16; 14,30; Romerne 1,4; 3,25; 4,25; 8,3-4; 1. Korinterbrev 15,3-4, 20-22; 2. Korinterbrev 5,14-15, 19-21; Filipperne 2,6-11; Kolosserne 2,15; 1. Peter 2,21-22; 1. Johannes 2,2; 4,10).

10. Frelsens erfaring

I Guds uendelige kjærlighet og nåde gjorde han Kristus, som ikke visste av synd, til synd for oss, slik at vi i ham skulle få Guds rettferdighet. Ledet av Den hellige ånd, innser vi vårt behov, innrømmer vår syndighet, angrer våre overtredelser og viser tro på Jesus som frelser og Herre, stedfortreder og eksempel. Denne frelsende troen blir til ved Ordets guddommelige kraft og er en gave av Guds nåde. Gjennom Kristus blir vi rettferdiggjort og godtatt som Guds sønner og døtre og frigjort fra syndens herredømme. Ved Ånden blir vi født på nytt og heliggjort. Ånden fornyer vårt sinn, skriver Guds kjærlighets lov i vårt hjerte, og vi får kraft til å leve et hellig liv. Ved å bli i ham, får vi del i guddommelig natur og har forsikringen om frelse nå og frifinnelse i dommen. (1. Mosebok 3,15; Jeremia 31,31-34; Esekiel 33,11; 36,25-27; Habakkuk 2,4; Markus 9,23-24; Johannes 3,3-8, 16; 16,8; Romerne 3,21-26; 5,6-10; 8,1-4, 14-17; 10,17; 12,2; 2. Korinterbrev 5,17-21; Galaterne 1,4; 3,13-14, 26; 4,4-7; Efeserne 2,4-10; Kolosserne 1,13-14; Titus 3,3-7; Hebrerne 8,7-12; 1. Peter 1,23; 2,21-22; 2. Peter 1,3-4; Åpenbaringen 13,8).

11. Vekst i Kristus

Ved sin død på korset seiret Jesus over ondskapens krefter. Han som i sitt jordiske liv hadde myndighet over de onde ånder, har brutt deres makt og fastsatt deres endelige dom. Jesu seier gir oss seier over de onde maktene som fremdeles prøver å utøve kontroll over oss. Vi kan vandre med ham i fred, glede og trygg forvissning om hans kjærlighet. Nå bor Den hellige ånd i oss og

gir oss kraft. Når vi til enhver tid er overgitt til Jesus som vår frelser og herre, er vi satt fri fra det vi tidligere har gjort. Vi lever ikke lenger i det mørke, den frykten for onde makter, og den uvitenheten og meningsløsheten som tidligere kjennetegnet våre liv. I denne nye friheten i Jesus er vi kalt til å vokse, slik at vår karakter formes etter hans bilde. Vi kan ha samfunn med ham gjennom daglig bønn, finne næring i hans ord, grunne over Ordet og den måten han har ledet oss på, synge til hans pris, samles i tilbedelse og ta del i menighetens oppdrag. Vi er også kalt til å følge Kristi eksempel ved å vise omsorg for menneskehetens fysiske, mentale, sosiale og åndelige behov. Når vi gir oss selv i kjærlig tjeneste for andre og vitner om hans frelse, vil hans stadige nærvær hos oss ved sin Ånd forvandle hvert øyeblikk, og hver oppgave til en åndelig erfaring. (1. Krønikebok 29,11; Salmene 1,1-2; 23,4; 77,12-13; Matteus 20,25-28; 25,31-46; Lukas 10,17-20; Johannes 20,21; Romerne 8,38-39; 2. Korinterbrev 3,17-18; Galaterne 5,22-25; Efeserne 5,19-20; 6,12-18; Filipperne 3,7-14; Kolosserne 1,13-14; 2,6, 14-15; 1. Tessaloniker 5,16-18, 23; Hebreerne 10,25; Jakob 1,27; 2. Peter 2,9; 3,18; 1. Johannes 4,4).

12. Menigheten

Menigheten er fellesskapet av de troende som bekjenner Jesus Kristus som Herre og frelser. Som en videreføring av Guds folk i Det gamle testaments tid, er vi kalt ut fra verden. Vi kommer sammen for å tilbe, for å oppleve fellesskap, for å bli undervist i Ordet, for å feire Herrens nattverd, for å tjene menneskeheten, og for å forkynne evangeliet over hele verden. Menigheten har sin myndighet fra Kristus, Ordet som ble menneske slik det er åpenbart i Bibelen, det skrevne ord. Menigheten er Guds familie, adoptert av ham som sine barn, og dens medlemmer lever på grunnlaget som ble lagt i den nye pakt. Menigheten er Kristi legeme, et troens fellesskap der Kristus selv er hodet. Den er bruden som Kristus døde for, så han kunne hellige og rense den. Når han kommer tilbake som seierherre, vil han personlig ta imot en herliggjort menighet, de trofaste fra alle slektsledd, de som er frikjøpt med hans blod og som ikke har flekk eller rynke, men er hellig og uten feil. (1. Mosebok 12,1-3; 2. Mosebok 19,3-7; Matteus 16,13-20; 18,18; 28,19-20; Apostlenes gjerninger 2,38-42; 7,38; 1. Korinterbrev 1,2; Efeserne 1,22-23; 2,19-22; 3,8-11; 5,23-27; Kolosserne 1,17-18; 1. Peter 2,9).

13. Menigheten i endetiden og vårt oppdrag

Den universelle menighet består av alle som oppriktig tror på Kristus, men i de siste dager vil det på grunn av et utbredt frafall bli kalt ut en «rest» som skal holde seg til Guds bud, og

troen på Jesus. Denne «resten» forkynner at dommens time er kommet, at frelsen finnes i Kristus, og at hans gjenkomst er nær. Forkynnelsen er symbolisert ved de tre englene i Åpenbaringsbokens 14. kapittel. Den foregår samtidig med domshandlingen i himmelen, og fører til anger, omvendelse og reformasjon på jorden. Hver enkelt troende er kalt til personlig å være med i denne verdensomspennende vitnetjenesten. (Daniel 7,9-14; Jesaja 1,9; 11,11; Jeremia 23,3; Mika 2,12; 2. Korinterbrev 5,10; 1. Peter 1,16-19; 4,17; 2. Peter 3,10-14; Juda 3,14; Åpenbaringen 12,17; 14,6-12; 18,1-4).

14. Enhet i Kristi legeme

Menigheten er ett legeme med mange lemmer som er kalt fra alle nasjoner og stammer, tungemål og folk. I Kristus er vi en ny skapning. Særpreg i rase, kultur, utdanning og nasjonalitet, eller ulikheter mellom høy og lav, rik og fattig, mann og kvinne må ikke få splitte oss. Vi er alle likeverdige i Kristus, som med én Ånd har knyttet oss sammen i ett fellesskap med ham og med hverandre. Vi skal tjene andre og selv bli tjent, uten å stille betingelser. Gjennom Skriftens åpenbaring av Jesus Kristus, deler vi den samme troen og det samme håpet. Vi går ut med et felles vitnesbyrd til alle mennesker. Denne enheten har sitt opphav i den samstemmige treenige Gud, som har tatt imot oss som sine barn. (Salmene 133,1; Matteus 28,19-20; Johannes 17,20-23; Apostlenes gjerninger 17,26-27; Romerne 12,4-5; 1. Korinterbrev 12,12-14; 2. Korinterbrev 5,16-17; Galaterne 3,27-29; Efeserne 2,13-16; 4,3-6, 11-16; Kolosserne 3,10-15).

15. Dåpen

I dåpen bekjenner vi vår tro på Jesu Kristi død og oppstandelse, og vitner om at vi er døde for synden og har til hensikt å leve et nytt liv. Vi erkjenner at Kristus er Herre og frelser. Vi blir hans folk og opptatt som medlemmer i hans menighet. Dåpen er et symbol på at vi er forent med Kristus, at vår synd er tilgitt, og at vi har mottatt Den hellige ånd. Den foregår ved nedsenkning i vann og er betinget av bekjennelse av tro på Jesus, og anger over synd. Dåpen skjer etter at vi er blitt undervist i Den hellige skrift og har akseptert det den lærer. (Matteus 28,19-20; Apostlenes gjerninger 2,38; 16,30-33; 22,16; Romerne 6,1-6; Galaterne 3,27; Kolosserne 2,12-13).

16. Herrens nattverd

I Herrens nattverd får vi del i symbolene på Jesu legeme og blod og uttrykker dermed troen på ham som vår Herre og frelser. Vi opplever et fellesskap der Kristus møter og styrker sitt folk. Når vi tar del, forkynner vi med glede Herrens død til han

kommer igjen. Forberedelsen til nattverden innbefatter selvransakelse, anger og bekjennelse. Mesteren innstiftet fotvaskingen som et uttrykk for fornyet renselse, for å symbolisere villighet til å tjene hverandre i Kristus-lik ydmykhet, og for å forene våre hjerter i kjærlighet. Nattverden er åpen for alle troende kristne. (Matteus 26,17-30; Johannes 6,48-63; 13,1-17; 1. Korinterbrev 10,16-17; 11,23-30; Åpenbaringen 3,20).

17. Åndens gaver og tjenester

I enhver tidsalder gir Gud åndelige gaver til medlemmene av sin menighet. Disse gavene skal de enkelte medlemmer bruke i kjærlighetens tjeneste til det beste for menigheten og menneskeheten. De deles ut av Den hellige ånd, som gir hvert enkelt medlem etter som han vil. Disse gavene gir de nødvendige egenskaper og tjenester som menigheten behøver for å oppfylle sin gudgitte oppgave. Skriften forteller at gavene innbefatter tjenester som tro, helbredelse, profeti, forkynnelse, undervisning, administrasjon, forlik, barmhjertighet, og selvoppofrende tjeneste og nestekjærlighet til hjelp og oppmuntring for mennesker. Noen medlemmer er kalt av Gud og utrustet av Ånden til anerkjente funksjoner i menigheten, som pastorer, evangelister og lærere som trenes spesielt for å utruste medlemmene til tjeneste, for å føre menigheten fram til åndelig modenhet, og for å fremme enhet i troen og kunnskapen om Gud. Når medlemmene som trofaste forvaltere for Guds mangfoldige nåde, bruker disse åndelige gaver, blir menigheten beskyttet mot den ødeleggende virkningen av falsk lære. Den vil oppleve en vekst som er fra Gud, og bli oppbygd i tro og kjærlighet. (Apostlenes gjerninger 6,1-7; Romerne 12,4-8; 1. Korinterbrev 12,7-11, 27-28; Efeserne 4,8, 11-16; 1. Timoteus 3,1-13; 1 Peter 4,10-11).

18. Den profetiske gave

Skriften vitner om at en av Den hellige ånds gaver er den profetiske gave. Denne gaven er et kjennetegn på den siste menigheten, og vi tror den viste seg i Ellen G. Whites virksomhet. Det hun skrev, vitner med profetisk autoritet og trøster, veileder, underviser og irrettesetter menigheten. Hennes skrifter gjør det klart at Bibelen er standarden som alle læresetninger og all erfaring må prøves mot. (4. Mosebok 12,6; 2. Krønikebok 20,20; Amos 3,7; Joel 3,1-2; Apostlenes gjerninger 2,14-21; 2. Timoteus 3,16-17; Hebreerne 1,1-3; Åpenbaringen 12,17; 19,10; 22,8-9).

19. Guds lov

De store prinsippene i Guds lov er uttrykt i de ti bud og kom til syne i Kristi liv. De uttrykker Guds kjærlighet og vilje og forteller hvordan vi skal leve og behandle hverandre. De gjelder

for alle mennesker til alle tider. Budene danner grunnlaget for Guds pakt med sitt folk og er hans målestokk i dommen. Gjennom Den hellige ånds påvirkning påpeker budene synd og får oss til å føle behovet for en frelser. Vi får frelsen helt og fullt ved nåde og ikke på grunn av gjerninger, og dens frukt viser seg i lydighet mot budene. Denne lydigheten utvikler kristen karakter og gir en følelse av velvære. Den er tegn på vår kjærlighet til Herren og vår omsorg for våre medmennesker. Troens lydighet er et uttrykk for Kristi kraft til å forandre vårt liv, og slik styrker den det kristne vitnesbyrd. (2. Mosebok 20,1-17; 5. Mosebok 28,1-14; Salmene 19,6-13; 40,8-9; Matteus 5,17-20; 22,36-40; Johannes 14,15; 15,7-10; Romerne 8,3-4; Efeserne 2,8-10; Hebreerne 8,8-10; 1. Johannes 2,3; 5,3; Åpenbaringen 12,17; 14,12).

20. Sabbaten

Etter skapelsens seks dager hvilte den nådige skaper på den sjuende dagen og innstiftet sabbaten som en gave til alle mennesker og som et minne om skapelsen. Det fjerde budet i Guds uforanderlige lov krever at vi helligholder den sjuende dags sabbat som en dag til hvile, tilbedelse og tjeneste i harmoni med den undervisning og det eksempel Jesus ga, han som er Herre over sabbaten. Sabbaten er en dag da vi kan glede oss over fellesskapet med Gud og hverandre. Den er et symbol på vår gjenløsning i Kristus, et tegn på vår helliggjørelse, et uttrykk for vår troskap og en forsmak på en evig framtid i Guds rike. Sabbaten er Guds varige tegn på hans evige pakt mellom ham og hans folk. Ved å overholde denne hellige tiden med glede fra kveld til kveld, fra solnedgang til solnedgang, feirer vi Guds gjerning i skapelsen og gjenløsningen. (1. Mosebok 2,1-3; 2. Mosebok 20,8-11; 31,13-17; 3. Mosebok 23,32; 5. Mosebok 5,12-15; Jesaja 56,5-6; 58,13-14; Esekiel 20,12, 20; Matteus 12,1-12; Markus 1,32; Lukas 4,16; Hebreerne 4,1-11).

21. Kristen forvaltning

Vi er Guds forvaltere. Han har betrodd oss tid og muligheter, evner og eiendeler, og jordens grøde og ressurser. Vi er ansvarlige overfor ham for at alt dette blir brukt på en riktig måte. Vi erkjenner Guds eiendomsrett ved at vi trofast tjener ham og våre medmennesker og ved å gi tilbake tiende og gi gaver til evangeliets forkynnelse og menighetens underhold og vekst. Å være forvalter er en forrett Gud har gitt, så vi kan bli styrket i kjærlighet og seire over selviskhet og begjær. Forvaltere gleder seg over de velsignelser andre får på grunn av deres troskap. (1. Mosebok 1,26-28; 2,15; 1. Krønikebok 29,14; Haggai 1,3-11; Malaki 3,8-12; Matteus 23,23; Romerne 15,26-27; 1. Korinterbrev 9,9-14; 2. Korinterbrev 8,1-15; 9,7).

22. Kristen livsførsel

Vi er kalt til å være et gudfryktig folk som tenker, føler og handler i harmoni med bibelske prinsipper i alle aspekter av vårt personlige og sosiale liv. For at Ånden skal kunne gjenspeile Herrens karakter i oss, må vi bare ta del i det som fører til Kristuslik renhet, helse og glede i våre liv. Det betyr at all vår fornøyelse og underholdning må svare til den høyeste standard for kristen smak og skjønnhet. Selv om vi erkjenner at det er kulturelle forskjeller, må vi kle oss enkelt, sømmelig og smakfullt, som det passer seg for dem som forstår at den sanne skjønnhet ikke består av ytre stas, men av den uforgjengelige indre menneske med sitt milde og rolige sinn. Det betyr også at vi må ta vare på kroppen vår på en forstandig måte, for den er et tempel for Den hellige ånd. Sammen med tilstrekkelig bevegelse og hvile, må vi velge den sunnest mulige kost, og holde oss borte fra å spise det Bibelen klassifiserer som uren mat. Fordi alkoholholdige drikker, tobakk, narkotiske stoffer og en uansvarlig bruk av medikamenter skader kroppen, må vi også holde oss borte fra dette. I stedet bør vi ta del i det som leder både vårt sinn og vår kropp til lydighet mot Kristus, som ønsker at vi skal bevare helsen og glede oss over alt godt i livet. (1. Mosebok 7,2; 2. Mosebok 20,15; 3. Mosebok 11,1-47; Salmene 106,3; Romerne 12,1-2; 1. Korinterbrev 6,19-20; 10,31; 2. Korinterbrev 6,14-7,1; 10,5; Efeserne 5,1-21; Filipperne 2,4; 4,8; 1. Timoteus 2,9-10; Titus 2,11-12; 1. Peter 3,1-4; 1. Johannes 2,6; 3. Johannes 2).

23. Ekteskapet og familien

Ekteskapet ble innstiftet av Gud i Eden og bekreftet av Jesus som en livslang forening mellom en mann og en kvinne i et fellesskap preget av kjærlighet. For den kristne er ekteskapsløftet gitt både til Gud og ektefellen. Ekteskap bør kun inngås mellom en mann og en kvinne som har en felles tro. Dette fellesskapet er bygd på gjensidig kjærlighet, ærbødighet, respekt og ansvarlighet. Det skal gjenspeile kjærligheten, helligheten, samholdet og det ubrytelige fellesskapet mellom Kristus og hans menighet. Jesus lærte at den som skiller seg fra sin ektefelle av noen annen grunn enn utroskap, og gifter seg med en annen, driver hor. Selv om forholdene i enkelte familier ikke svarer til idealet, kan en mann og en kvinne som fullt ut knytter seg til hverandre i Kristus i ekteskapet, oppnå et fellesskap preget av kjærlighet ved Åndens ledelse og menighetens støtte. Gud velsigner familien, og det er hans hensikt at dens medlemmer skal hjelpe hverandre fram mot full modenhet. At samholdet i familien blir bedre, er ett av kjennetegnene på det evangelium som forkynnes i de siste dager. Foreldre skal oppdra sine barn til å elske og

lyde Herren. Ved ord og eksempel skal de lære dem at Kristus er en kjærlig, medfølende og omsorgsfull veileder som ønsker at de skal bli lemmer på hans legeme, som er Guds familie, en familie som innbefatter både gifte og ugifte personer. (1. Mosebok 2,18-25; 2. Mosebok 20,12; 5. Mosebok 6,5-9; Ordspråkene 22,6; Malaki 4,5-6; Matteus 5,31-32; 19,3-9; Markus 10,11-12; Johannes 2,1-11; 1. Korinterbrev 7,7, 10-11; 2. Korinterbrev 6,14; Efeserne 5,21-33; 6,1-4).

24. Kristi tjeneste i den himmelske helligdom

Det er en helligdom i himmelen, det sanne tabernakel som Herren har reist, og ikke et menneske. Der gjør Kristus tjeneste for vår skyld slik at de troende får del i den frelsens mulighet som ble gjort tilgjengelig en gang for alle ved forsoningen på korset. Ved sin himmelfart ble han innsatt som vår store øversteprest og begynte sin tjeneste som mellommann, en tjeneste som øverstepresten utførte som en forbilledlig handling i det hellige i den jordiske helligdommen. I 1844, ved slutten av den profetiske perioden på 2300 kvelder og morgener, begynte Jesus den andre og siste fasen av sin soningstjeneste, som også var en tjeneste som øverstepresten utførte som en forbilledlig handling i det aller helligste i den jordiske helligdommen. Den innebærer en undersøkende dom som en del av den endelige utryddelsen av all synd, slik det ble symbolsk framstilt ved rensingen av den gamle hebraiske helligdommen på den store soningsdagen. I den forbilledlige tjenesten ble helligdommen rensert med blod fra offerdyrene, mens de himmelske ting blir rensert av Jesu blod, som det fullkomne offer. Den undersøkende dom vil åpenbare for himmelske vesener hvem som døde i troen på Kristus, og hvem som derfor er verdige til å få del i den første oppstandelsen. Den vil også vise hvem av de levende som er i Kristus, de som holder seg til Guds bud og troen på Jesus, og derfor i ham er klar til å bli tatt med til hans evige rike. Denne domshandlingen stadfester at Gud er i sin fulle rett når han frelser dem som tror på Jesus. Den forteller at de som har bevart sin troskap mot Gud, skal motta riket. Avslutningen av denne tjenesten vil markere slutten på vår nådetid før Kristi annet komme. (3. Mosebok 16; 4. Mosebok 14,34; Esekiel 4,6; Daniel 7,9-27; 8,13-14; 9,24-27; Hebreerne 1,3; 2,16-17; 4,14-16; 8,1-5; 9,11-28; 10,19-22; Åpenbaringen 8,3-5; 11,19; 14,6-7, 12; 20,12; 22,11-12).

25. Kristi annet komme

Kristi annet komme er menighetens salige håp og evangeliets store høydepunkt. Frelserens gjenkomst blir virkelig, personlig, synbar og verdensomspennende. Når han kommer tilbake, blir de rettferdige døde vekket opp. Sammen med de rettferdige som lever, blir de herliggjort og ført til himmelen, mens de urettferdi-

ge vil dø. Det faktum at nesten alle profetier som dekker historien fram til de siste tider, på det nærmeste er fullstendig oppfylt, sammen med de rådende forholdene i verden, tyder på at Kristi gjenkomst er nær. Tidspunktet for denne begivenheten er ikke åpenbart, og vi er derfor blitt oppfordret til alltid å være beredt. (Matteus 24; Markus 13; Lukas 21; Johannes 14,1-3; Apostlenes gjerninger 1,9-11; 1. Korinterbrev 15,51-54; 1. Tessaloniker 4,13-18; 5,1-6; 2. Tessaloniker 1,7-10; 2,8; 2. Timoteus 3,1-5; Titus 2,13; Hebreerne 9,28; Åpenbaringen 1,7; 14,14-20; 19,11-21).

26. Døden og oppstandelsen

Syndens lønn er døden, men Gud som alene er udødelig, vil gi evig liv til de frikjøpte. Inntil den dagen er døden en ubesvisst tilstand for alle mennesker. Når Kristus, vårt liv, åpenbarer seg, vil de rettferdige som er blitt levende, og de rettferdige som lever, bli herliggjort og rykket opp for å møte Herren. Den andre oppstandelsen, da de urettferdige står opp, finner sted tusen år senere. (Job 19,25-27; Salmene 146,3-4; Forkynneren 9,5-6, 10; Daniel 12,2, 13; Jesaja 25,8; Johannes 5,28-29; 11,11-14; Romerne 6,23; 1. Korinterbrev 15,51-54; Kolosserne 3,4; 1. Tessaloniker 4,13-17; 1. Timoteus 6,15-16; Åpenbaringen 20,1-10).

27. De tusen år og slutten på synd

De tusen år er perioden mellom den første og den andre oppstandelsen, da Kristus hersker i himmelen sammen med sine frelste. I denne tidsperioden blir de onde døde dømt. Jorden vil være fullstendig forlatt, uten noe levende menneske, men bebodd av Satan og hans engler. Ved avslutningen av de tusen år kommer Kristus sammen med de frelste og den hellige by ned fra himmelen til jorden. De urettferdige døde blir vekket til live igjen, og sammen med Satan og hans engler omringer de byen. Men ild fra Gud vil fortære dem og renske jorden. Da vil universet for alltid være frigjort fra synd og syndere. (Jeremia 4,23-26; Esekiel 28,18-19; Malaki 4,1; 1. Korinterbrev 6,2-3; Åpenbaringen 20; 21,1-5).

28. Den nye jord

På den nye jord, hvor rettferdighet bor, vil Gud skape et evig hjem for de frelste, og i fullkomne omgivelser skal de oppleve evig liv, kjærlighet, lykke og utvikling sammen med ham. Gud skal selv bo sammen med sitt folk. Lidelse og død er borte. Den store konflikten er slutt, og synd finnes ikke lenger. Alt, fra det levende til det livløse, erklærer at Gud er kjærlighet, og han skal herske i all evighet. Amen. (Jesaja 35; 65,17-25; Matteus 5,5; 2. Peter 3,13; Åpenbaringen 11,15; 21,1-7; 22,1-5).